

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1SZa/7/2015
Identifikačné číslo spisu:	7015200634
Dátum vydania rozhodnutia:	20.07.2015
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7015200634.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavaleca PhD. a z členov JUDr. Jany Henčekovej PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci navrhovateľa: C. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom v krajine pôvodu K. T. č. XX/X, S., N., X., bez cestovných dokladov, štátna príslušnosť Indická republika, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, zast.: Advokátska kancelária Škamla, s.r.o., advokátska spoločnosť so sídlom Makovického č. 15, 010 01 Žilina, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Michalovce, so sídlom ul. Ľ. Štúra č. 1, 071 01 Michalovce, o preskúmanie rozhodnutia o zaistení navrhovateľa, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 04. júna 2015 č. k. 10Sp/44/2015-40, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 04. júna 2015 č. k. 10Sp/44/2015-40 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

1. Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku podľa § 250q Občianskeho súdneho poriadku (ďalej na účely rozsudku tiež „O.s.p.“) potvrdil rozhodnutie odporcu č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-12-032/2015 zo 06.05.2015 o zaistení navrhovateľa (ďalej na účely rozsudku tiež „napadnuté rozhodnutie“, resp. „rozhodnutie o zaistení“ - č. l. 19) podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z. z.“) a jeho umiestnení do Úvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce (ďalej na účely rozsudku len „ÚPZC Sečovce“, resp. „ÚPZC“) na čas nevyhnutne potrebný z dôvodu výkonu administratívneho vyhostenia, teda do 06.11.2015.

Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z. v znení relevantnom pre prejednávajúcu vec policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

2. V napadnutom rozhodnutí odporca zistený stav veci opísal nasledovne. Najmä poukázal na to, že

- v roku 2006 neoprávnene prekročil vonkajšiu hranicu členských štátov mimo hraničný priechod, bez cestovného dokladu a jeho snahou bolo dostať sa do Európy,
- v roku 2010 vycestoval z územia Slovenskej republiky do Talianska, odkiaľ následne vycestoval s prevádzacom do Veľkej Británie, kde sa zdržiaval do roku 2014, kedy bol vrátený na územie Slovenskej republiky,
- navrhovateľ bol 03.07.2014 vrátený na územie Slovenskej republiky z územia Veľkej Británie v zmysle Nariadenia Európskeho parlamentu Rady (EÚ) č. 604/2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej na účely rozsudku len „Nariadenie č. 604/2013“),
- totožnosť navrhovateľa musela byť zistená na základe podkladov, ktoré má k dispozícii Slovenská republika, nakoľko v Belgicku postupne vystupoval pod identitou W. I. (nar. XX.XX.XXXX), X.; D. D. (nar. XX.XX.XXXX) so záznamom porušenia belgického zákona o cudzincoch - obchodovanie s ľuďmi 2-krát v roku 2010, nelegálna migrácia 2-krát v roku 2010; Interpol Manchester eviduje osobu pod identitou D. I. (nar. XX.XX.XXXX) odsúdenú za drobné dopravné priestupky; taktiež uvádza alias meno C. Z. (nar. XX.XX.XXXX) a D. S. I. (nar. XX.XX.XXXX),
- 03.07.2014 bolo s navrhovateľom opakovane začaté konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky, pričom rozhodnutím ČAS:MU-215-15/PO-Ž-2014 z 27.08.2014 bola jeho žiadosť zamietnutá ako zjavne neopodstatnená,
- zákonnosť uvedeného rozhodnutia bola potvrdená rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. ISŽa/2/2015 z 10.03.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Saz/44/2014 z 18.11.2014,
- nemá platný cestovný doklad ani prostriedky na zabezpečenie vycestovania,
- k prekážkam vyhostenia navrhovateľ uviedol : „To čo sa so mnou stane v Indii je moja vec a preto sa chcem vrátiť“.

3. Dĺžku zaistenia odôvodnil odporca s poukazom na ustanovenie § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z. z. a vyjadrenia ÚPZC Sečovce, v ktorom uvedený útvar informuje, že vzhľadom na nezáujem navrhovateľa o spoluprácu pri zisťovaní jeho totožnosti tento proces môže potrváť i po dobu jedného roka. Navyše zastupiteľský úrad Indickej republiky doteraz nepotvrdil, či sú údaje uvedené navrhovateľom v jeho pôvodnej žiadosti zo dňa 14.11.2014 pravdivé. Súčasne odporca uviedol, že doba zaistenia sa môže kedykoľvek skrátiť (viď § 90 ods. 1 písm. d/ zák. č. 404/2011 Z. z.), avšak z jeho doterajšej praxe vyplýva, že kratšia doba by bola neefektívna na plynulé a bezproblémové vybavovanie všetkých náležitostí tohto konania.

4. Krajský súd uviedol, že podaný návrh prejednal a rozhodol na nariadenom pojednávaní, pričom dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné potvrdiť ako súladné so zákonom.

5. V súdnom konaní sa krajský súd zaoberal s námietkami navrhovateľa týkajúcich sa nasledujúcich okruhov:

- lehota zaistenia,
- postup pred vydaním rozhodnutia,
- vyjadrenie k podkladom rozhodnutia,
- nezrozumiteľnosť rozhodnutia a
- k žiadosti o tolerovaný pobyt.

6. Na základe svojich záverov a právnych názorov vyslovených v odôvodnení rozsudku krajský súd napadnuté rozhodnutie potvrdil.

II.

Stručné zhrnutie argumentácie odvolacích dôvodov navrhovateľa

7. Rozsudok krajského súdu navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu napadol (viď čl. 5 ods. 4 v spojení s čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) odvolaním z 24.06.2015 (č. l. 61), v ktorom za odvolacie dôvody v súlade s ustanovením § 205 ods. 2 O.s.p. označil:

- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a

- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

Tieto odvolacie dôvody potom bližšie rozviedol v námietkach opätovne týkajúcich sa lehoty zaistenia, nezrozumiteľnosti rozhodnutia a k žiadosti o tolerovaný pobyt cudzinca.

8. Pri prvej odvolacej námietke navrhovateľ zdôraznil, že krajský súd dospel k záveru, že lehota na zaistenie cudzinca šesť mesiacov platí pre každý z dôvodov uvedených v § 88 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z. z. samostatne. Vyššie uvedený záver nemôže byť podľa navrhovateľa správny s odvolaním sa na ustanovenia § 88 zák. č. 404/2011 Z. z., ktoré obsahujú šesť rôznych účelov zaistenia cudzinca.

Ak by mal byť záver krajského súdu o možnosti zaistiť cudzinca na šesť mesiacov, pričom lehota šesť mesiacov platí pre každý z účelov uvedených v § 88 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z. z. zvlášť, potom navrhovateľ poukázal na absurdné trvanie zaistenia bez predĺženia na celkovú dobu 36 mesiacov s následným možnosťou predĺžením o ďalších dvanásť mesiacov.

9. Navyše je podľa navrhovateľa sporné, či vôbec možno hovoriť o dvoch odlišných účeloch zaistenia. Má za to, že v prípade rozhodovania o napadnutom rozhodnutí ide o ten istý účel zaistenia ako v skoršom rozhodnutí odporcu zo dňa 22.09.2014, nakoľko ich cieľom zaistenia je nepochybne administratívne vyhostenie navrhovateľa, ktorého podkladom je vykonateľné rozhodnutie o jeho administratívnom vyhostení z uvedeného dňa 22.09.2014.

Taktiež sa navrhovateľ domnieva, že v prejednávanej veci prakticky nejde o nové zaistenie, ale o zaistenie pokračujúce, bez akejkoľvek prestávky, t. j. od vyššie uvedeného dňa 22.09.2014.

10. Ďalej navrhovateľ upozornil, že krajský súd sám iniciatívne doplnil do odôvodnenia rozsudku skutočnosti, ktoré odôvodňujú vydanie rozhodnutia o predĺžení zaistenia navrhovateľa, hoci tieto skutočnosti nikto nenamietal.

V súvislosti s uvedeným navrhovateľ odkázal na právne názory obsiahnuté v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej na účely rozsudku len „Najvyšší súd“) sp. zn. 1SžA 5/2015 zo dňa 06.02.2015, podľa ktorého najmä vytýkané nedostatky odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia nemôžu byť konvalidované prípadným dodatočným vysvetlením resp. doplňujúcim vyjadrením odporcu a ani súdu neprislúcha spôsobom presahujúcim akceptovateľnú mieru dopĺňať resp. absentujúce argumenty odporcu nahrádzať svojimi a vyvodzovať z nich závery, ku ktorým mal dospieť odporca.

11. Čo sa týka naplnenia podmienok hore uvedenej nezrozumiteľnosti rozhodnutia, navrhovateľ zdôraznil, že

- odporca vo výroku napadnutého rozhodnutia stanovil účel zaistenia alternatívne (t. j. „zaistiť na účel

výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia"),
- nie je v ňom uvedené rozhodnutie, pre ktoré sa má vyhostenie vykonať a
- odporca nemá ustálené, čo je účelom zaistenia navrhovateľa.

V predmetnej veci ide o rozhodnutie, ktoré predstavuje vážny zásah do základného práva navrhovateľa na osobnú slobodu. Záväzný je výrok rozhodnutia, ktorý je však, ako je vyššie uvedené neurčitý.

12. K záveru krajského súdu o jednoznačnosti účelu zaistenia, ktorý má z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplývať, navrhovateľ s poukazom na závažnosť dôsledkov zaistenia do sféry cudzinca namietal, že od cudzinca bez znalosti slovenského jazyka nie je možné očakávať, že by si na základe analýzy odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v spojení s analýzou predchádzajúcich konaní mal sám vybrať, ktorý z alternatívne stanovených dôvodov pozbavenia osobnej slobody, uvedených v napadnutom rozhodnutí, sa vzťahujú na jeho vec.

13. Vo vzťahu k námietke žiadosti o tolerovaný pobyt krajský súd v rozsudku uvádza, že postup odporcu vo veci žiadosti navrhovateľa o tolerovaný pobyt nemôže hodnotiť ako skutočnosť, ktorá by mala vplyv na nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Avšak tento názor krajského súdu je pre navrhovateľa nezrozumiteľný, nakoľko, ak by odporca postupoval v súlade so zákonom a prijal by žiadosť navrhovateľa o tolerovaný pobyt, jeho pobyt na území Slovenskej republiky by bol oprávnený a s touto skutočnosťou by sa musel odporca v akomkoľvek ďalšom rozhodnutí vysporiadať. Navyše krajský súd sa vôbec nevysporiadal s námietkou navrhovateľa, že z rozhodnutia o jeho zaistení nijako nevyplýva, ako sa vlastne ocitol v Michalovciach na pracovisku odporcu, keď mal byť zo zaistenia prepustený.

14. Záverom navrhol, aby Najvyšší súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie zruší a vec vracia odporcovi na ďalšie konanie so súčasným priznaním trov konania vyčíslených v sume 2.036,58 € k rukám právneho zástupcu navrhovateľa.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

15. Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril podaním zo 07.07.2015 (č. l. 74) tak, že sa postupne zaoberal s jednotlivými odvolacími námietkami.

Čo sa týka námietky nezrozumiteľnosti napadnutého rozhodnutia, tak z výroku je zrejmé, že sa jedná o výkon administratívneho vyhostenia, pričom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa nachádza označenie rozhodnutia o administratívnom vyhostení, ktoré má byť vykonané. Vo vzťahu k požadovanej výške náhrad trov konania odporca nevzniesol žiadne námietky.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

16. Najvyšší súd ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal v skrátenej zákonnej lehote napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní postupom podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci vzhľadom na časovú nemožnosť zabezpečiť informovanie o možnom pojednávaní ako aj s prihliadnutím na to, že § 250ja ods. 2 O.s.p. takýto postup nevyklučuje, tak pojednávanie vo veci nenariadil, a po verejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č.

757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 a § 250sa ods. 6 O.s.p. potvrdil na základe nasledujúcich právnych názorov.

17. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie o zaistení cudzinca. Z nižšie citovanej judikatúry vyplýva nepochybne, že zaistenie cudzinca na účel jeho administratívneho vyhostenia predstavuje významný zásah do jeho osobnej slobody, ktorý treba chápať ako právny prostriedok ochrany štátu ultima ratio v zmysle podmienok osobitne pripustených článkom 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej na účely rozsudku tiež „Dohovor“) [porovnaj napríklad nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 12.05.2009 sp. zn. Pl. ÚS 10/08, alebo rozsudok Najvyššieho správneho súdu zo 07.12.2011, č. k. 1 As 132/2011 - 51].

Účelom inštitútu zaistenia (Štvrtá časť zák. č. 404/2011 Z.z.) je v zmysle § 77 v spojení s § 88 citovaného zákona štátom aprotobovaný a časovo limitovaný mimoriadny zásah do osobnej slobody cudzinca, ktorý nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a ktorý svoju povinnosť mu uloženú prostredníctvom administratívneho vyhostenia toto územie opustiť do ním zvolenej alebo štátnym orgánom určenej krajiny (či už pôvodu, tranzitu alebo ktorejkoľvek inej krajiny s osobitným vzťahom k cudzincovi) mári.

18. Aj z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu vyplýva, že zaistenie cudzinca je prípustné len za presne vymedzených podmienok definovaných nielen zák. č. 404/2011 Z. z., ale predovšetkým ústavným poriadkom Slovenskej republiky. Musí sledovať vymedzený účel, teda zabrániť neoprávneného vstupu cudzinca na územie Slovenskej republiky alebo realizovať jeho vyhostenie alebo vydanie. Obdobný cieľ vyplýva z článku 15 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/115/EES zo 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnenne zdržiavajú na ich území (ďalej na účely rozsudku len „návratová smernica“), podľa ktorej môžu členské štáty zaistiť len štátneho príslušníka tretej krajiny, o ktorého návrate prebieha konanie, a to za účelom prípravy návratu alebo výkonu odsunu, najmä v prípadoch, keď existuje riziko úteku alebo dotknutý štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba príprave návratu alebo odsunu alebo ich inak sťažuje (m. m. rozsudok sp. zn. 1SZA/4/2015 z 03.07.2015).

19. Zákonodarca uložil správnym orgánom v prípade realizácie administratívneho vyhostenia povinnosť nielen naplniť vyššie uvedený účel tohto právneho nástroja ale aj priebežne skúmať, či stále trvá sledovaný účel zaistenia, aby predišiel porušeniu zákazu svojvoľného zbavenia či obmedzenia osobnej slobody.

Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zák. č. 404/2011 Z. z. v citovanom znení policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

20. Práve rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej na účely rozsudku len „ESLP“) týkajúca sa interpretácie čl. 5 Dohovoru zdôrazňuje, že zaistenie alebo iné zbavenie osobnej slobody cudzinca (napríklad vydanie alebo vyhost'ovacia väzba) možno realizovať

- iba v súlade s konaním stanoveným zákonom, pričom táto právna úprava musí mať určitú kvalitu tak, aby jasne a predvídateľným spôsobom vymedzovala podmienky zaistenia alebo iného obmedzenia osobnej slobody,

- a jednak toto zbavenie osobnej slobody musí sledovať Dohovorom vymedzený účel, teda zabrániť nepovolenému vstupu cudzinca na územie alebo realizovať vyhostenie či vydanie (viď najmä rozsudky ESLP z 25.06.1996 Amuur v. Francúzsko, z 05.02.2002 Čonka a spol. v. Belgicko, poprípade rozsudky z 27.01.2008 Rashed v. Česká republika či z 19.02.2009 A. a spol. v. Spojené kráľovstvo).

21. Všetky vyššie uvedené formálne právne pramene nerozdielne zotrvávajú na myšlienke, že akékoľvek zaistenie cudzinca musí trvať čo najkratšiu dobu, a to iba dovtedy, pokiaľ sú s náležitou starostlivosťou

učinené úkony smerujúce k vyhosteniu (vráteniu).

Ak sa však v konaní preukáže, že reálny predpoklad pre vyhostenie alebo vrátenie prestal z právnych alebo iných dôvodov existovať, poprípade sa cudzinec už nemieni skrývať alebo iným závažným spôsobom nemarí proces vyhostenia (návratu), je celkom logické, že samotné zaistenie stráca svoje odôvodnenie a dotyčná osoba musí byť bezodkladne prepustená.

22. V tejto súvislosti musí odvolací súd poukázať na rozhodovaciu činnosť Súdneho dvora Európskej únie, podľa ktorého návratová smernica zavádza presný postup, ktorý majú členské štáty použiť pri navrátení neoprávnene pobývajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín, a stanovuje poradie jednotlivých po sebe idúcich fáz, ktoré tento postup zahŕňa.

23. A práve za použitia takéhoto výkladu dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť.

24. Navrhovateľ prostredníctvom svojho odvolania najmä brojil proti opätovnému zadržaniu, nakoľko podľa jeho mienky (viď bod č. 9) v prejednávanej veci prakticky nejde o nové zaistenie, ale o zaistenie pokračujúce, bez akejkoľvek prestávky od skôr uvedeného dňa 22.09.2014. Odporca v svojom vyjadrení poukázal na to, že navrhovateľ

„bol v predchádzajúcom konaní zaistený v zmysle § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 404/2011 Z. z., pričom predchádzajúce konanie bolo rozhodnutím správneho orgánu č. PPZ-HCP-P07-ZVC-12-033/2015 zo dňa 06.05.2015 zastavené a následne bol účastník konania zaistený z dôvodu uvedeného v ustanovení § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, čiže tvrdenie právneho zástupcu účastníka konania, že ide o ten istý účel nie je podľa názoru správneho orgánu správne.“

25. Najvyšší súd sa s týmto tvrdením stotožňuje, lebo z napadnutého rozhodnutia vyplýva zaistovací dôvod v zmysle písmena b) a naopak z pôvodného rozhodnutia zo dňa 22.09.2014 o zaistení navrhovateľa vyplýva zaistovací dôvod v zmysle písmena a) bod 1. zák. č. 404/2011 Z. z. (príloha č. 23 spisu administratívne vyhosteného cudzinca).

Správne preto konal odporca, keď na základe rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Sp/17/2015 zo dňa 15.04.2015 prepustil navrhovateľa dňa 06.05.2015 a keď následne rozhodnutím z toho istého dňa č. PPZ-HCP-P07-ZVC-12-033/2015 konanie o predĺžení doby zaistenia zastavil.

26. Čo sa týka spochybňovanej dĺžky zaistenia, Najvyšší súd pripomína, že zákonodarca prostredníctvom ustanovení § 88 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z. z. stanovil viacero navzájom odlišných účelov alebo cieľov zaistenia ako prostriedku ochrany štátu ultima ratio, na ktorých vykonanie oprávnil policajta. Pri systematickom výklade uvedených ustanovení je nepochybný výkladový záver, že tieto účely a ciele sa navzájom ani vecne ani časovo nevylučujú, a preto v prípade naplnenia jednotlivých skutkových podstát nižšie uvedených ustanovení § 88 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z. z. nie je možné vylúčiť situáciu, že cudzinec bude súčasne resp. postupne zaistený viackrát. Preto neobstoí argumentácia navrhovateľa, že takýto výklad je absurdný.

V súvislosti s uvedeným ako aj s prihliadnutím na zvyšné ustanovenia § 88 je nutné vykladať pojem „byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný“, ktorý nie je zákonodarcom myslený ako limita sumy jednotlivých parciálnych časových úsekov zaistenia ale naopak ako zákonná maxima (viď najmä § 88 ods. 4 tretia veta zák. č. 404/2011 Z. z.) pre konkrétny účel zaistenia cudzinca uvedený v danom rozhodnutí s tým, že v zmysle § 88 ods. 4 tretia veta zák. č. 404/2011 Z. z. je konajúci správny orgán uvedenú zákonnú maximu predĺžiť vzhľadom na nespoluprácu cudzinca (viď jednotlivé jeho formy demonštratívne vymenované v citovanom ustanovení) až na ďalších 12 mesiacov. Preto Najvyšší súd musel tento odvolací argument navrhovateľa odmietnuť ako nedôvodný.

Podľa § 88 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z. z. v citovanom znení policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny

a) v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak

1. existuje riziko jeho úteku, alebo

2. štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy výkonu jeho administratívneho vyhostenia,

b) na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia,

c) na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku, alebo

d) na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy, 78) ak neoprávnene prekročil vonkajšiu hranicu alebo má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt.

Podľa § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z. z. v citovanom znení štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespôsobuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

27. V prejednávanej veci je ďalej nepochybné, že účelom zaistenia navrhovateľa je administratívne vyhostenie, ako správne zdôraznil krajský súd na str. 15 (č. l. 54) svojho rozsudku, čo vyplýva napríklad z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia na str. 6 (č. l. 21), kde sa jasne udáva dôvod zaistenia prostredníctvom

„právoplatného a vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení vedeného pod číslom PPZ-HCP-PO7-ZVC-60-007/2014 zo dňa 22.09.2014 vydaného Oddelením cudzineckej polície PZ Michalovce, v ktorom bol účastníkovi konania určený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 5 (piatich) rokov.“

28. Je síce pravdou, že cudzinec nachádzajúci sa na území Slovenskej republiky a neovládajúci slovenský jazyk má obťažnejšie podmienky na svoju právnu obranu, avšak slovenský právny systém tieto nevýhody vyvažuje právom používať svoj materinský jazyk a právom na poskytovanie právnych služieb. V súvislosti s uvedeným Najvyšší súd poukazuje na ustanovenie § 47 ods. Správneho poriadku so subsidiárnou podporou v ustanovení § 120 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z. z., ktoré kvalifikuje odôvodnenie rozhodnutia odporcu ako nedeliteľnú súčasť napadnutého rozhodnutia.

Preto musel Najvyšší súd aj ďalšiu námietku navrhovateľa o nezrozumiteľnosti napadnutého rozhodnutia pre cudzinca odmietnuť ako nedôvodnú.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku odôvodnenie rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

29. Vo vzťahu k poslednej odvolacej námietke sa Najvyšší súd stotožňuje s argumentáciou krajského súdu, že postup správneho orgánu vo veci žiadosti navrhovateľa o tolerovaný pobyt nemohol krajský

súd vyhodnotiť ako skutočnosť, ktorá mala vplyv na nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Zo systematického zakotvenia ustanovenia § 58 o tolerovanom pobyte do Tretej časti zák. č. 404/2011 Z. z. s označením „Pobyt cudzincov“ vyplýva, že nie je priamo spojené s procesom administratívneho vyhostenia cudzinca, ale ide o následné legislatívne riešenie jeho pobytu napríklad vtedy, ak existuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 81 (viď § 58 ods. 1 písm. a/ zák. č. 404/2011 Z. z.). Relevantnou námietkou by sa taká odvolacia argumentácia navrhovateľa stala iba v prípade súdneho prieskumu rozhodnutia o tolerovanom pobyte navrhovateľa cudzinca, čo však v prejednávanej veci nie je. Preto ju musel Najvyšší súd odmietnuť ako irelevantnú.

30. Z dôvodov vyššie uvedených sa Najvyšší súd stotožnil s vysloveným názorom krajského súdu, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť a preto postupom podľa § 250sa ods. 6 v spojení s § 250q ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku.

31. O práve na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, tak, že neúspešnému navrhovateľovi uvedené právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Podľa § 250k ods. 1 O.s.p. platí, že ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania. Ak bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené z dôvodu podľa § 250j ods. 3, súd žalobcovi prizná úplnú náhradu trov konania. Môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.